37

පුද්ගල අභිවෘද්ධිය උදෙසා දැනුම හා කුසලතාවන්හි අවශ්‍යතාව

මහාචාර්ය කුසුමා කරුණාරත්න

මානව වර්ගයාගේ ආරම්භයේ සිටම, මිනිසා සිය ඉදිරි ගමන සඳහා නිරන්තරයෙන්ම දැනුම හා කුසලතා වර්ධනයෙහි නිතර විය. ආදි මානවයා සිය බාහු බලය වර්ධනය කරගනු වස් පාෂාණ සහ ලීදඬු භාවිතය මගින් තම හැකියාවන් දියුණු කර ගැනීමට පුරුදු පුහුණු විය. ඉන් අනතුරුව සතුන් දඩයම් කිරීම හා වෙනත් කාර්යයන් සඳහා අවශ්‍ය උපකරණ නිමවා ගනිමින් ඒවා ප්‍රයෝජනයට ගැනිමට ඔවුහු යොමු වූහ. කාලයාගේ ඇවෑමෙන් සිය ආහාර ලබා ගැනීම සඳහා වගා කටයුතු පිළිබඳ දැනුමක් ලද පසුව ක්‍රමක්‍රමයෙන් ගොඩනැගිලි ඉදි කිරීමට ද සමත් වූ ඔවුන්ට සතුන් යොදා ගනිමින් භාණ්ඩ ප්‍රවාහනයට හා ගමනාගමනයට අවශ්‍ය වන පරිදි රෝදය නිර්මාණය කර ගැනීමට හැකි විය.

මෙලෙසින් කාලය ගෙවී යද්දී මිනිසා වාෂ්ප බලය සොයා ගැනීමත් සමග මහා පරිමාණ කටයුතු සඳහා වාෂ්පබල යන්ත්‍රය නිපදවා ගැනීමෙන් ලෝකයේ කාර්මික විප්ලවයකට මග පෑදුණි. පසුගිය ශතවර්ෂයක කාලයක් තුළ ලොව පුරා සියලු තාක්ෂණ විධි සහ ක්‍රමයන්හි අසීමිත වර්ධනයක් දක්නට ලැබිණ. ඒ සමගම සමස්ත මිනිස් ක්‍රියාකාරකම් පද්ධතියෙහි ප්‍රතිඵල ලෙස අතිවිශාල පරාසයක නිෂ්පාදන බිහි විය. බලශක්ති, ප්‍රවාහන, සන්නිවේදන, ගමනාගමන, අභ්‍යවකාශතරණය, පරිගණකය ඉන් සමහරකි. මේ සියල්ල මිනිසාගේ විවිධාකාර දැනුම හා කුසලතා වර්ධනයේ ප්‍රතිඵල ලෙසින් බිහි වූ ඒවාය.

පුරාතනයේදී මිනිසා කුසලතා හා දැනුම ලබා ගත්තේ හුදෙක් අත්හදාබැලීම් මගින් හෝ ඉබේටම හමු වූ දේ මගිනි. ආදිතම මානවයා මුලින්ම ගල් පතුරු සහ ලී කැබලි යොදා ගැනීමෙන් කළ අත්හදාබැලීම් ඔවුන්ට සිය බාහුබලය පිළිබඳව හඳුනා ගැනීමට උපකාරී විය. එමගින් ඔවුන් සොයාගත් එක් දෙයක් නම් අත්පා මෙහෙයවා සතුරකුට හෝ වෙනත් ප්‍රචණ්ඩ සත්වයකුට පහර දෙනවාට වඩා ලී කැබලි හෝ ලී දඬුවලින් සතුරාට වඩාත් ප්‍රබල ප්‍රහාරයක් එල්ල කොට පරාජය කළ හැකි බවයි. එය ද වඩාත් ආරක්ෂිත දුර ප්‍රමාණයක සිට සිදු කළ හැකි බවයි. ආතර් සී. ක්ලාක් මහතාගේ 'A Space Odyssey' චිත්‍රපටයෙහි මෙය මැනවින් නිරූපණය වෙයි.

වසර දහස් ගණනින් කාලය ගෙවී යද්දී දැනුම හා කුසලතා ලබා ගැනීමේ මාර්ග වඩා විධිමත් ස්වරූපයක් ගන්නට විය. මෙහි එක් මූලික අවස්ථාවක් ලෙස දක්නට ලැබෙන්නේ ශිෂ්‍යයකු හෝ ශිෂ්‍ය පිරිසක් ආචාර්යවරයාගේ නිවසේ නවාතැන් ගෙන විධිමත් ලෙස දැනුම ලබා ගැනීමයි. අප සතු පැරණි සාහිත්‍යයෙන් කියවෙන පරිදි, දිසාපාමොක් ආචාර්යවරයා වෙත ගොස් එසේ ශිල්ප හැදෑරීමක් සිදු වී ඇත. එපමණක් නොව, ශිෂ්‍ය කණ්ඩායමේ සිටි දක්ෂතම ශිෂ්‍යයා ඉගෙනීම නිම කරන අවස්ථාවේදී විශේෂ සැලකීමක්, නැතහොත් විශේෂ ත්‍යාගයක් ලෙස ගුරුවරයා තම රූමත් දියණිය ඔහුට විවාහ කර දීම චාරිත්‍රයක් ලෙස ද පැවති බවට මහාචාර්ය එදිරිවීර සරච්චන්ද්‍රගේ

මනමේ නාට්‍යයේ එන පුවත වැනි අවස්ථා සාක්ෂි දරයි. වර්තමානයේ මෙවැනි සම්ප්‍රදායයක් නොපවතින අතර ඒ වෙනුවට දක්ෂතම ශිෂ්‍යයාට රන් පදක්කමක් හෝ ත්‍යාගයක් හිමි වීමේ අවස්ථාව උදා වෙයි. එදා පැවති ආකාරයට ගුරුවරයාගේ නිවසේ සිට අධ්‍යාපනය ලැබීමේ සම්ප්‍රදාය යුරෝපීය රටවල පවා පැවතුණ බව පෙනේ. ඇරිස්ටෝටල් නම් වූ සුප්‍රකට දාර්ශනිකයා, ගුරුවරයා සිය නිවසේ ආලින්දයේ හෝ ගෙළයනේ සිට ශිෂ්‍යයන්ට ඉගැන්වූ බව කියවෙයි. අද අප අසා ඇති 'Lyceum' යන වචනයෙන් එලෙසින් ශිෂ්‍යයන්ට ශිල්ප ලබා දුන් ස්ථානය හැඳින්වී ඇත.

කල්ගත වන විට විධිමත් ලෙස දැනුම ලබා දීම සඳහා පාසල් හා වෙනත් ඉගැන්වීමේ ආයතන බිහි විය. පළමුව පෞද්ගලික ආයතන ලෙසත් අනතුරුව රජයේ පාඨශාලා ලෙසත් එම ස්ථාන පවත්වාගෙන යන ලදි. ඉන් පසුව සියලුම රටවල පාහේ විශාල ශිෂ්‍ය සංඛ්‍යාවකට පොදුවේ අධ්‍යාපනය ලබාදීම සඳහා පාසල් ක්‍රමයක් ඇති විය. ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවන්ට උසස් අධ්‍යාපනය ලබාදීම සඳහාත් උසස් මට්ටමේ පුහුණු කිරීම් සඳහාත් විශ්වවිද්‍යාල ක්‍රමයක් බිහි විය. එමෙන්ම වර්තමාන සමාජයටත් අවශ්‍ය වන වෘත්තිකයන් පුහුණු කිරීම ද මෙම ආයතනවලින් සිදු විය. මෙලෙසින් සෑම රටකම පාහේ ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවන් විශාල සංඛ්‍යාවකට දැනුම ලබාදීම සඳහා එලෙස ඉගැන්වීමේ ක්‍රමයක් ආරම්භ වූයේ මන්ද? ඊට හේතුව නම් මිනිස් සමාජය ඉදිරියට ගමන් කිරීමේදී දැනුම හා කුසලතා ඇගයීමට ලක් වී තිබීමයි. වෙනත් වචනවලින් කිවහොත් වර්තමාන සමාජයේ දැනුම ලැබීමට හැම කෙනෙකු තුළම පිපාසාවක් ඇති වී තිබීමයි.

ශ්‍රී ලංකාව තුළ ජීවත් වන ජනතාව අතරන් බහුතරයක් බෞද්ධාගමික පසුබිමකට අයත් වෙති. බුදුදහම හා බෞද්ධ දර්ශනය ගැන දැනුමක් ඇති ඔබ හොඳින්ම දන්නා කරුණක් නම් බුදුදහම අනුව දැනුම හා ඥානය උත්තරීතර බවයි. එය බෞද්ධ භික්ෂූන් වහන්සේලාට පමණක් නොව ගිහි සමාජයට ද අදාළ වන්නකි. මෙහිදී ඔබට, බෞද්ධ සාහිත්‍යයේ සඳහන් වන කතා පුවතක් ගැන මතක් කර දෙන්නට කැමැත්තෙමි. බුදුන් වහන්සේ වැඩ විසූ එදවස දීඝජානු නම් තැනැත්තෙක් උන්වහන්සේ හමුවීමට ගොස් මෙසේ ඇසීය. ''බුදුරජාණන්වහන්ස, අපි වනාහි අඹුදරුවන් පෝෂණය කරමින් ගිහිගෙයි වසන පෘථග්ජනයෝ වෙමු. අපට මෙලොව හා එයින් මතු ද සතුටින් කල් ගත කළ හැකි දහමක් දේශනා කොට වදාළ හැකිද?'' ඊට පිළිතුරු වශයෙන් බුදුන්වහන්සේ, යම් පුද්ගලයකුට මෙලොව ජීවිතය සතුටින් ගත කිරීමට අවශ්‍ය වන ප්‍රධාන කරුණු හතරක් දේශනා කළ සේක.

1. යම් තැනැත්තෙක් තමන් නියැලී සිටින කවර රැකියාවක හෝ බෙහෙවින් දක්ෂ විය යුතුය. එමෙන්ම කුසලතා සම්පන්න විය යුතුය. කාර්යක්ෂම විය යුතුය. උද්යෝගිමත් විය යුතුය. ශක්ති සම්පන්න විය යුතුය.
2. තමා මැනවින් උපයා ගත් වස්තුව ආරක්ෂා කර ගත යුතුය.
3. විශ්වාසවන්ත, උගත්, ගුණවත්, ස්වාධීන, ඥානවන්ත කල්‍යාණ මිත්‍රයන් ඇසුරු කළ යුතුය.
4. තම මුදල් සාධාරණ ලෙස වැය කළ යුතුය.

අනතුරුව උන්වහන්සේ මෙම ජීවිතයෙන් ඔබ්බට පුද්ගලයාගේ සතුටට හේතුවන කරුණු හතරක් ද වදාළ සේක.

1. යම් තැනැත්තෙක් සදාචාරාත්මක, ආධ්‍යාත්මික, බුද්ධිමත් ඇගයීම් පිළිබඳව විශ්වාසය තැබිය යුතුය.
2. පරපණ නැසීම, සොරකම් කිරීම, කාමයෙහි වරදවා හැසිරීම, බොරු කීම හා සුරා පානය යන පස් පවින් වැළකිය යුතුය.

3. ත්‍යාගශීලී විය යුතුය.
4. ඥානවන්තභාවය වර්ධනය කරගත යුතුය.

මෙම කරුණුවලින් පැහැදිලි වන පරිදි බුද්ධ දේශනාවෙහි ද දැනුම හා කුසලතා ලබා ගැනීමේ අවශ්‍යතාවට වැදගත් තැනක් හිමි වෙයි. බුද්ධිමත් ක්‍රියා කලාපයක නිරත වීම හා ඥාන වර්ධනය සඳහා උත්සුක වීම මොලොවදීත් ඉන් ඔබ්බටත් පුද්ගලයාගේ සතුටට හා අභිවෘද්ධියට හේතු වන මූලික සාධක වන බව මෙයින් ප්‍රකට වෙයි.

සාමාන්‍ය ජීවිතය පිළිබඳව අවධානය යොමු කළහොත් පැහැදිලි වන කරුණක් නම්, බොහෝ අවස්ථාවන්හිදී දැනුම ඇගයීමට ලක් වී ඇති බවයි. දැනුම ලබා ගැනීමට සමාජය යොමු කරවීම අතීතයේ පටන්ම සිදු වී ඇති බවයි. අප හැම හොඳින් දන්නා පද්‍යයක් උපුටා දක්වතොත්,

තිබූ තැනක සොර සතුරන් ගත නොහෙනා
එසැඩ මනාවත් වතුරෙන් වල නොහෙනා
කෝප වුවත් රජ මැතිඳුන් ගත නොහෙනා
උගත මනා සිල්පයමයි මත රැකෙනා
(වදන් කවි පොත, 30 පද්‍යය)

යන මේ පද්‍යයෙන් කියවෙනුයේ ශිල්ප ඉගෙනීමෙහි, දැනුම ලබා ගැනීමෙහි වටිනාකමයි. සොර සතුරන් විසින් හෝ සොබාදහම විසින් හෝ කෝපයට පත් පාලකයන් විසින් හෝ උදුරාගත නොහැකි, සොරගත නොහැකි, තමන්ගේ මතු පැවැත්මට උපකාරී වන දේ නම්, තමන් ලබා ගන්නා දැනුම හා ශිල්ප ඥානයයි.

දැනුම ලබා ගැනීමෙහි අවශ්‍යතාව හා වටිනාකම මේ අයුරින් පැහැදිලි කළ හැකි වන අතර අප එලෙසින් දැනුම ලබා ගන්නට මෙතරම් උනන්දුවක් දක්වන්නේ මන්ද යන්න ගැන ද විමසා බලමු. අතීත යුගවලදී, සමාජය සංශෝධනය කොට යහමඟට යොමු කරවීමේ අභිප්‍රායෙන් යුතුව ශාස්ත්‍ර ඥානය හා පොදුවේ දැනුම ලබා ගැනීමට මූලික වශයෙන් යොමු වූයේ පැවිදි පක්ෂයයි. ගිහි සමාජය අතරින් උසස් අධ්‍යාපනය ලැබීමට නැඹුරුව සිටියේ ප්‍රභූන් හා ධනවතුන් බව පැහැදිලිය. ඔවුන්ට අධ්‍යාපනය ලැබීමේ අවශ්‍යතාව වූයේ හුදෙක් දැනුම ලබා ගැනීම සඳහාය.

වර්තමානයේ අප දකින පරිදි විශ්වවිද්‍යාල අධ්‍යාපනය ලබන කිසිවකුත් හුදෙක් දැනුම ලබා ගැනීම සඳහාම ඉගෙනීමෙහි නිරත නොවන තරම්ය. අද විශ්වවිද්‍යාල ශිෂ්‍යයන් උසස් අධ්‍යාපනය ලබන්නේ ආර්ථික හා සාමාජික අවශ්‍යතා හා ප්‍රගතිය අරමුණු කොටගෙනය. වෛද්‍ය විද්‍යාව, ඉංජිනේරු විද්‍යාව, ගෘහ නිර්මාණ ශිල්පය වැනි විෂය ක්ෂේත්‍රයන්හි අධ්‍යාපනය ලබන ශිෂ්‍ය පිරිස පාඨමාලා අවසානයේ දී ඒ ඒ ක්ෂේත්‍රයෙහි වෘත්තිකයන් වීමේ අරමුණින් එම විෂයයන් හදාරණ අයයි. සෙසු විෂය ක්ෂේත්‍රවලට අදාළව උසස් අධ්‍යාපනයෙහි නිරතව සිටින්නන් ද උපාධිය ලබා ගැනීමෙන් අනතුරුව කවර හෝ වෘත්තියක නියැලීමට යොමු වන අය බව අපි දනිමු. එවන් අරමුණක් සැබවින්ම සාධාරණ වූවකි. එසේ වුව ද ලෝකයේ කිසිදු රටකට, එහි පවත්නා රජයකට සෑම සියලු උපාධිධාරීන්ටම නිශ්චය වශයෙන් රැකියා ලබාදීම කළ නොහැක්කකි. මේ හේතුවෙන් සෑම රටකම පාහේ අඩු වැඩි වශයෙන් රැකියා විරහිත උපාධිධාරී පිරිසක් දක්නට ඇත. කවර රටක වුව ද සියලුම උපාධිධාරීන් රැකියා නියුක්තිකයන් කළ හැකි ආර්ථිකයක් නොමැති තරම්ය.

සංවර්ධිත රටවල විශ්වවිද්‍යාල අධ්‍යාපනය අපේක්ෂා කරන ශිෂ්‍ය සංඛ්‍යාව අප රට සමඟ සසඳන විට දසගුණයක් පමණය. ඒ සමඟම එම රටවල ඒක පුද්ගල ආදායම ද අප රටේ ඒක පුද්ගල ආදායමට වඩා දසගුණයකින් පමණ වැඩිය. සංවර්ධිත රටවල තත්ත්වය සමඟ සසඳන විට අප රටේ විශ්වවිද්‍යාලවලට වසරකට බඳවාගත යුතු ශිෂ්‍ය සංඛ්‍යාව 20,000 නොව 200,000 විය යුතුය. එහෙත් මෙය කළ නොහැකි දෙයක් මෙන්ම, එසේ කළහොත් එය විපත්තිදායක වන්නක් ද වෙයි. එවැනි විශාල ශිෂ්‍ය සංඛ්‍යාවක් බඳවා ගැනීමට අවශ්‍ය යටිතල පහසුකම් අප සතුව නොමැත. එමෙන්ම අපරදිග රටවල මෙන් එවැනි උපාධිධාරීන් විශාල සංඛ්‍යාවක් අන්තර්ග්‍රහණය කර ගැනීමට තරම් ප්‍රබල ආර්ථික ශක්තියක් ද අප සතුව නොමැත. මෙම සංසන්දනය මා ඉදිරිපත් කළේ එම තත්ත්වය පැහැදිලි කිරීමටයි.

දැනට විශ්වවිද්‍යාලවලට බඳවාගනු ලබන 18,000 - 20,000 වන ශිෂ්‍ය සංඛ්‍යාව සම්බන්ධයෙන් වුවද, විශේෂයෙන් කලා, වාණිජ හා සමාජීය විද්‍යා විෂයයන් හදාරා විශ්වවිද්‍යාලයෙන් පිට වන උපාධිධාරීන් රැකියා විරහිතව සිටීමේ ගැටළුවලට අද අපි මුහුණ පා සිටිමු. මේ පිළිබඳ පවතින සිද්ධිදාමය ගැන මොහොතක් අවධානය යොමු කරමු. කලා, වාණිජ හා සමාජීය විද්‍යා උපාධිධාරීන් අතුරෙන් බහුතරයක් ගම්බද පරිසරයෙන් හෝ අර්ධ නාගරික පෙදෙස්වලින් පැමිණෙන අයයි. ඔවුන් අඩු ආර්ථික පහසුකම් සහිත ජීවන රටාවකට යොමු වූ අය බව ද කිව හැකිය. එම ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවන්ගේ දෙමාපියන්ගේ ප්‍රාර්ථනය වන්නේ ද තම ජීවන තත්ත්වයට වඩා සතුටුදායක තත්ත්වයකට තම දරුවන් පත් වනු දැකීමයි. ඒ සඳහා තම දූපුතුන් විශ්වවිද්‍යාලයට ඇතුළත් කරවා ඔවුන් අපේක්ෂා කරන්නේ තම දරුවන් උපාධිධාරීන් වූ පසු හොඳ රැකියාවක් සමඟ හොඳ ආදායමක් ද ලබන අය බවට පත් වීමයි.

ඇතැම් අවස්ථාවලදී එවැනි ශිෂ්‍යයන් සාර්ථක ලෙස විශ්වවිද්‍යාල ප්‍රවේශය ලබා ගන්නා නමුත් දෙමාපියන්ගේ අගහිඟකම් නිසා අතරමගදී අධ්‍යාපනය කඩාකප්පල් කර ගන්නා අවස්ථා ඇත. කලකට පෙර සිංහල නවකතාකරුවන් අතින් රචනා වූ ඇතැම් නවකතාවල මෙම ඛේදනීය තත්ත්වය පිළිබිඹු කර තිබුණි.

70 දශකය මැද භාගයේදී ඒකීය විශ්වවිද්‍යාලයක්ව පැවති මෙරට විශ්වවිද්‍යාල පද්ධතියෙහි පාලන කටයුතු සඳහා වූ පාලක මණ්ඩලය (Board of Governors) විසින් මෙවැනි තත්ත්වයන්ට විසඳුමක් වශයෙන් ශිෂ්‍යයන්ට ණය ලබාදීමේ ක්‍රමයක් ආරම්භ කරන ලදි. උපාධිය හිමිකර ගැනීමෙන් අනතුරුව රැකියාවක් ලබා ගත් පසුව එම ණය ගෙවා දමනු ඇතැයි අපේක්ෂා කෙරිණ. එහෙත් සිදු වූයේ අනපේක්ෂිත ලෙස ශිෂ්‍යයන් වැඩිදෙනෙකු එම ණය මුදල ආපසු නොගෙවූ හෙයින් එම සහන ක්‍රමය සාර්ථක නොවීමය. එකල රුපියල් මිලියන හතළිහක් පමණ වූ (අද වටිනාකමින් රුපියල් බිලියන දෙකේ සිට හතර දක්වා පමණ වූ) මුදලක් ඒ වෙනුවෙන් වැය විය.

අනතුරුව ලලිත් ඇතුලත්මුදලි මැතිතුමාගේ සංකල්පයකට අනුව මහපොළ ශිෂ්‍යත්ව ක්‍රමය ආරම්භ විය. එමගින් ආර්ථික දුෂ්කරතා සහිත ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවන්ට විශ්වවිද්‍යාල අධ්‍යාපනය අවසන් වන තුරු අවශ්‍ය වියදම් සඳහා ආපසු ගෙවීමකින් තොරව ශිෂ්‍යත්ව ආධාර ලැබිණ. මේ අනුව විශ්වවිද්‍යාල අධ්‍යාපනය නොමිලේ ලද හැකි, නැතහොත් ඒ සඳහා රජයෙන් මුදල් ගෙවන ලද නිදහස් අධ්‍යාපනයක් ලෙස ක්‍රියාත්මක විය.

මෙය සැබවින්ම ආර්ථික දුෂ්කරතා තිබූ ශිෂ්‍ය පිරිසට බෙහෙවින් හිතකර වූවක් විය. එවැනි දුෂ්කරතා රහිත ඇතැම් ශිෂ්‍යයන් ද මෙම ශිෂ්‍යත්ව ලබා ගත් අතර ඒවා අනිසි ලෙස භාවිතය ද සිදු

විය. විශ්වවිද්‍යාලවලට තෝරාගනු ලැබූ ශිෂ්‍යයන්ගෙන් බහුතරයකට එම ශිෂ්‍යත්ව හිමි වූ නිසා එය රජය විසින් දක්වන ලද කාරුණික අනුග්‍රහයක් බව අමතක කරමින් එම ශිෂ්‍යත්ව තමන්ට හිමි විය යුතු අයිතියක් ලෙස සලකා දැඩි ඉල්ලීම්වල නිතර වීමට ඔවුහු පෙළඹුණහ. මෙය මහපොළ ශිෂ්‍යත්ව අරමුදලට සම්බන්ධ නිලධාරීන්ගේ පුදුමයට හේතු වූවක් විය. කෙසේ වෙතත් මෙම ශිෂ්‍යත්ව ක්‍රමය ආර්ථික දුෂ්කරතා සහිත ශිෂ්‍යයන්ට විශ්වවිද්‍යාල අධ්‍යාපනය අහිමි වන්නට තිබූ අවස්ථා මහ හරවමින් ඔවුන්ට බෙහෙවින් උපකාරී වූ ආධාර ක්‍රමයක් ලෙස ක්‍රියාත්මක විය.

විශ්වවිද්‍යාල උපාධිය ලබාගත්, නමුත් වෘත්තීයාභිමුඛ විෂයයන් හදාරා නොතිබුණ ශිෂ්‍යයන්ට රැකියා ලබා ගැනීමේ දුෂ්කරතාව පැන නැගුණි. ඔවුන්ට පහසුවෙන් රැකියා ලබා ගැනීමට තිබූ බාධක හා අඩුපාඩු පැහැදිලි නමුත් එම ප්‍රශ්නය විසඳීමට සුදුසු පියවර ගැනිමක් සිදු නොවීය. විශේෂයෙන්ම කලා හා වාණිජ්‍ය විෂයයන් හැදෑරූ ශිෂ්‍යයන්ට රැකියා ස්ථානවලදී සුදුසු දැනුම මෙන්ම කුසලතා ද නොතිබූ නිසා ඔවුන් සේවයේ යෙදවීමට ආයතනවල නිලධාරීහු පසුබට වූහ.

වෘත්තීය පුහුණු කිරීමේ ආයතනවල මෙන් විශ්වවිද්‍යාලවලදී ශිෂ්‍යයන් නිශ්චිත රැකියා සඳහා පුහුණු කිරීමක් සිදු නොවුවද උපාධිධාරීන් සතුව තිබිය යුතු යම් අදාළ සුදුසුකම් ඔවුන් වෙත නොවීම අවාසිදායක විය. ඒ අතුරෙන් කිහිපයක් නම්, (i) කැපවීම හා උද්යෝගය නොතිබීම (ii) සේවා ස්ථානයේ ඉහළ නිලධාරීන් සමග ද සම තත්ත්වයේ සේවකයන් සමග හා පහළ නිලධාරීන් හෝ සේවකයන් සමග ද සුහද සබඳතා පැවැත්වීමට අසමත් වීම (iii) සේවයට අවශ්‍ය තරම් ඉංග්‍රීසි දැනුම නොතිබීම (iv) නූතන තාක්ෂණයට ප්‍රමාණවත් තරම් හුරු නොවීම (v) අලුතෙන් පුහුණු කරවනු ලැබීමට ඇති අකැමැත්ත යන මේවාය.

පෞද්ගලික ව්‍යවසායකයන් හැකි තරම් දුරට සිය ආයතනයට ලාභ ලැබීමත් අපේක්ෂා කිරීම සාමාන්‍ය ස්වභාවය වන බැවින් ඉහත දක් වූ ඌනතා සහිත උපාධිධාරීන් ඔවුන්ට බරක් ලෙස දැනෙන්නට විය. රජයේ ආයතනවල පුරප්පාඩු පිරවීම රජය මඟින් වසර කීපයක් තුළ නතර කොට තිබීම නිසා උපාධිධාරීන්ට රජයේ සේවයට ඇතුළත් වීමේ අවස්ථා මගහැරී යාමෙන් රැකියා විරහිත භාවය තවදුරටත් සංකීර්ණ මුහුණුවරක් ගත්තේය. උපාධිධාරීන් අතුරෙන් විශේෂයෙන්ම කලා උපාධිධාරීන්ගේ ක්ෂේම භූමිය වූයේ රජයේ සේවයයි. ගුරු වෘත්තියට හා වෙනත් රජයේ සේවාවන්ට ඔවුහු වඩාත් සුදුසු වූහ.

අනතුරුව පත් වූ රජයට මේ සම්බන්ධයෙන් මැදිහත් වෙමින් රැකියා විරහිතව සිටි මෙන්ම විශ්වවිද්‍යාලවලින් පිටවෙමින් සිටි උපාධිධාරීන්ට ද රැකියා ලබා දීමෙන් එතෙක් පැවති උපාධිධාරී රැකියා වියුක්ති ගැටළුවට විසඳුමක් දෙන ලදි. පසුගිය සිවු වසරක කාලය තුළ රජය විසින් උපාධිධාරීන් 40,000 කට පමණ රැකියා ලබා දීමෙන් එම ප්‍රශ්නයට විසඳුමක් දුන් නමුත් එවන් විශාල පරිමාණයේ රැකියා නියුක්තිය රජයට ඉමහත් බරක් විය.

විශ්වවිද්‍යාල ශිෂ්‍යයන් අද දරන මතය නම්, මෙරට විශ්වවිද්‍යාලවලින් පිට වන විශාල සංඛ්‍යාවක් වන උපාධිධාරීන්ට රැකියා ලබාදීම රජයේ වගකීම බවයි. පසුගිය වකවානුව තුළ ඔවුන් අගනුවර සහ වෙනත් පෙදෙස්වල පැවැත්වූ පෙළපාලි හා විරෝධතා මීට නිදසුන්ය. ලොව කිසිදු රටකට උපාධිධාරීන් සියයට සියයක් සඳහා රැකියා ලබාදීම කළ නොහැකිය. ඉන්දියාව, චීනය වැනි රටවල ද ඇතැම් විට උපාධිධාරීන්ගේ සංඛ්‍යාවෙන් සියයට පනහකටවත් රජයේ රැකියා ලද නොහැකි තත්ත්වයක් පවතී. මෙය අප රටේ උපාධිධාරීන්ගේ රැකියා වියුක්තිය සාධාරණීකරණයට යොදා ගත හැකි සාධකයක් නොව යථාර්ථය ඉදිරිපත් කිරීමකි.

රැකියාවක් ලබා ගැනීම සඳහා උපාධිධාරියෙක් තම අධ්‍යාපන සුදුසුකම්වලට අමතරව විවිධ දක්ෂතා, කුසලතා ඇත්තකු විය යුතුය. සිය මාතෘ භාෂාවට අමතරව ඉංග්‍රීසි බසින් ද යම් තරමක් දුරට හෝ අදහස් හුවමාරු කර ගැනීමේ හැකියාව තිබිය යුතුය. අප හැම දන්නා පරිදි ඉංග්‍රීසි භාෂාව අද විශ්ව භාෂාවක් බවට පත්ව ඇත. 'විශ්ව ගම්මානය' නමැති සංකල්පය සමඟ ඉංග්‍රිසි බස නොදැනීමෙන් අප වර්තමාන ලෝකය තුළ කොන් වන්නට ඉඩ ඇත, හුදකලා වන්නට ඉඩ ඇත.

සිංහල සමාජය තුළ එදා සිටම පිළිගත් මතයක් වූයේ විවිධ භාෂා දන සිටීම අවශ්‍ය බවයි. එය උගත්කමේ ලක්ෂණයක් බවට පිළිගැනීමක් විය. විවිධ භාෂා නොදත්තවුන්, ''නොවියත් හුදී ජනයන්'' ලෙස අමාවතුර කතුවර ගුරුළුගෝමී හඳුන්වා ඇත්තේත්, ද්‍රවිඩ, සංස්කෘත, පාලි භාෂා නොදත්තවුන් ''දද සත'' (අනුවණ ජනයා) ලෙස සුභාෂිතය කර්තෘ අලගියවන්න මුකවෙට්ටිතුමා සඳහන් කර ඇත්තේත් මේ හෙයිනි.

සුභාෂිතයේ එන,

පහළ පොරණ ඉසිවර මුවෙනි මන නඳ
දෙමළ සකු මගද නො හසළ සතට දද
පුවළ නීති සත ගත පද අරුත් ලෙද
සිහළ බසින් සැකෙවින් කියමි පද බැඳ
(සුභාෂිතය, 5 පද්‍යය)

යන පද්‍යය, වෙනත් භාෂා නොදත් අය නූගතුන් ලෙස සැලකීම දාහත්වන සියවස පමණ කාලයේදී පැවති බවට නිදසුනකි. දැනුමැති පුද්ගලයකු යනු විවිධ භාෂා ඥානය ඇත්තෙක් ද වන්නේය යන්න මෙයින් හැඟෙන්නකි. මෙරට මුල්ම විශ්වවිද්‍යාලය එනම් ලංකා විශ්වවිද්‍යාලයෙහි ඉගැන්වූ පාඨමාලා අතර භෞතික විද්‍යාව, රසායන විද්‍යාව වැනි ඇතැම් විෂයයන්ගෙන් විශේෂ උපාධි ලැබීම සඳහා ඉංග්‍රීසි භාෂාවට අමතරව ජර්මන් හා ප්‍රංශ භාෂා ඉගෙනීමට ද ශිෂ්‍යයන්ට සිදු විය.

වර්තමානයේ වුවද, අර්ථවත් ලෙස රැකියා නියුක්තිය සඳහා උපාධිධාරීන් ඉංග්‍රීසි බස භාවිතය හා එමගින් අදහස් හුවමාරුව අතිශයින්ම වැදගත් වෙයි. මුළු ලෝකයම තොරතුරු තාක්ෂණ විප්ලවයකට යොමු වී සිටින වත්මන් අවධියේදී, සියලු වාණිජ හා කාර්මික ක්ෂේත්‍රවල තොරතුරු පරිගණකගත වෙමින් පවතිද්දී උපාධිධාරීන් ද යම් ප්‍රමාණයකට හෝ තොරතුරු තාක්ෂණය පිළිබඳ ප්‍රවීණත්වයක් ලබා සිටිය යුතුය. කාර්මික හා වාණිජ අංශයන්හි විවිධ මට්ටම් පිළිබඳ අවබෝධයක් ලබා සිටිය යුතුය. විශ්වවිද්‍යාලයන්හි පවත්නා සම මට්ටම් තත්ත්වය වාණිජ හා කාර්මික ආයතනයන්හි ක්‍රියාත්මක නොවන බව අවබෝධ කර ගත යුතුය. එවැනි ආයතනවල සාර්ථක ලෙස රැකියාවල නිරත වීම උදෙසා උපාධිධාරීන් තුළ ආකල්පමය වෙනසක් ඇතිවිය යුතුය.

අද මෙරට උපාධිධරයන් ඇතැම් රැකියාවලට නුසුදුසු වීමේ සම්පූර්ණ වරද හා වගකීම හුදෙක් උපාධිධරයන් වෙත පමණක් පැවරීම සාධාරණ නොවේ. වර්තමානයේ බොහෝ රටවල් විශ්වවිද්‍යාල උපාධිධාරීන් රැකියා සඳහා සුදුසු තත්ත්වයකට පත් කරවීමේ විවිධ ක්‍රම අනුගමනය කරමින් පවති. ඉන්දියාව, මලයාසියාව වැනි රටවල උපාධිධාරීන් මාස හයක හා වර්ෂයක යන විවිධ කාල සීමාවන් තුළ 'රැකියාවලට සුදුසු' ලෙස පුහුණු කරවීමේ වැඩ පිළිවෙළ පවති.

කෙසේ වුවද, අප රට තුළ උපාධිධාරීන් හා රැකියා නියුක්තිය ගැන සැලකීමේදී ඉහත දැක්වූ කරුණුවලට අමතරව ශිෂ්‍ය ජීවිතය ගත කරන කාල සීමාව තුළදී ඔවුන් විනයගරුක ලෙස හැසිරීමෙන් සේවා යෝජකයන්ගේ ප්‍රසාදය දිනාගත යුතුය. විශ්වවිද්‍යාලය තුළදී මෙන්ම ඉන් පිටතදී ද ඔවුන්ගේ

හැසිරීම ශික්ෂණයකින් යුතුව සිදු විය යුතුය. මහජනතාව මෙන්ම පෞද්ගලික ආයතන ද ඔවුන් කෙරෙහි දක්වන ආකල්ප යහපත් ඒවා බවට පත් කර ගැනීම කෙරෙහි ශිෂ්‍යයන්ගේ අවධානය යොමු විය යුතුය.

පෞද්ගලික අංශයන්හි හෝ වෙනත් රජයේ ආයතනවල පවා සේවා යෝජකයන්, විශ්වවිද්‍යාල භූමියේ හා අවට පරිසරයේ අපිරිසිදු දර්ශන, ප්‍රචණ්ඩ හැඟීම් මතු වන සේ සකසා ඇති අවිනීත යෙදුම් සහිත පෝස්ටර් යනාදිය ප්‍රදර්ශනය වනු දකින විට, විශ්වවිද්‍යාල ශිෂ්‍යයන් යනු කරදරකාරී පිරිසක්ය යන හැඟීම් ඇතිවීම නොවැළැක්විය හැකිය. මෙහි අවාසනාවන්ත තත්ත්වය නම් එවැනි අයහපත් ක්‍රියාවන්ට යොමු වන පිරිස විශ්වවිද්‍යාල ශිෂ්‍යයන් අතරින් අතළොස්සක් පමණක් වුව ද සියලු ශිෂ්‍යයන් පිළිබඳව එකම නිගමනයකට බැසීමට බාහිර සමාජය යොමු වීමයි. මෙවැනි තත්ත්වයක් මත කවර ව්‍යාපාරිකයකු වුවද විශ්වවිද්‍යාලවලින් පිට වන උපාධිධාරීන් තම ආයතනයේ සේවයේ බඳවා ගැනීමට පෙර දෙවරක් සිතා බලනු ඇත. 'නැති කරදර ඇති කර ගැනීමක්' යන අරුත් දෙන ''අහක යන නයින් තම වස්ත්‍රය තුළට දමා ගැනීමක්'' වැනිය යන ප්‍රස්තාව පිරුළ මෙහිදී එවැනි ව්‍යවසායකයන්ගේ සිතුවිලිවලට අදාළ වනු ඇත.

වසර 1950 ගණන්වලදී විශ්වවිද්‍යාල ශිෂ්‍යයන් දෙස සමාජය ගෞරවාන්විත ආකල්පයක් දැක්වූයේ ඔවුන් සැබවින්ම රටේ අනාගත නායකයන් විය හැකි පුද්ගලයන් ලෙසත් උසස් තනතුරු දරන්නන් විය හැකි ලෙසත් සලකමිනි. එහෙත් අවාසනාවකට මෙන් වර්තමානයේදී එම ආකල්පයට පරස්පර විරෝධී හැඟීමක් සමාජයේ ඇතමුන් තුළ පැවතීම ඛේදජනකය.

වසර කීපයකට පෙර අප දුටු වීදි නාට්‍යයක දර්ශනයක් මෙහිදී සිහිපත් කළ හැකිය. ගමෙන් පැමිණෙන වැඩිහිටියකුගේ සහායට එන තරුණයකු විශ්වවිද්‍යාලය සොයා ගන්නේ බිත්තිවල ඇඳ තිබෙන සටන් පාඨ හා අලවා ඇති පෝස්ටර් මගිනි. ''....... වහා සේවයේ පිහිටුවව්'', ... අකුලා ගනිව්'', ''........ දියව්'' වැනි සටන් පාඨ කියවන ස්වරූපයෙන් තරුණයා එය සැබවින්ම විශ්වවිද්‍යාලය බව තමා කැටුව එන වැඩිහිටියාට පවසන අවස්ථාව නාට්‍යාකාරයෙන් රඟදැක්වුණේ ද එවකට විශ්වවිද්‍යාලය පිළිබඳව පැවති කිසියම් මතයක් නිරූපණය කරමිනි. මෙය අසා සිටින ඔබෙන් අප බලාපොරොත්තු වන්නේ හුදෙක් සමස්ත විශ්වවිද්‍යාල ශිෂ්‍ය ප්‍රජාවම අයහපත් තත්ත්වයකට වැටී ඇතැයි සිතන්නට නොවේ. සුළු පිරිසකගේ එබඳු නොසැලකිලිමත් ක්‍රියාදාමයන් නිසා පොදුවේ උපාධිධාරීන්ට රැකියා ලබා ගැනීමේදී ඇති වන ගැටළු සහගත තත්ත්වය ගැන සංවේදී ලෙස සිතා බැලීමයි. අභ්‍යන්තර ශිෂ්‍යයන් වේවා බාහිර උපාධි පාඨමාලා හදාරන ශිෂ්‍යයන් වේවා කළ යුත්තේ විශ්වවිද්‍යාල පද්ධතිය අවමානයට ලක් කිරීමට නොව එය ඉහළ තලයකට නංවා ලන සේ කටයුතු කරමින් එමගින් රජයේ මෙන්ම පෞද්ගලික ආයතනවලත් ප්‍රසාදය දිනා ගැනීමෙන් රැකියා ලබා ගැනීමේ අවස්ථා වර්ධනය කර ගැනීමට උත්සාහ දැරීමයි. පොදුවේ විශ්වවිද්‍යාල ශිෂ්‍යයන් හා උපාධිධාරීන් යහපත් විනයගරුක හැසිරීමක් ඇති පිරිසක් බවට ඔබ ආදර්ශයෙන් රටට පෙන්නුම් කළ යුතුයි.

අනිකුත් බොහෝ ආයතනවල මෙන් විශ්වවිද්‍යාලවල ද දර්ශනය (Vision) හා අරමුණ (Mission) පිළිබඳ ප්‍රකාශන ඉදිරිපත් වීම සිදු වෙයි. එසේ වුවද විශ්වවිද්‍යාලයක ඇගයීම් හා සාරධර්ම, එහි අත්පොතේ ඇති ඉහත ප්‍රකාශනවලට සීමා කළ නොහැකිය. විශ්වවිද්‍යාල ගුරුශිෂ්‍ය සියලු දෙනාම එම ඇගයීම් හා සාරධර්ම, රැකියා ලබා ගත හැකි ආයතනවලට මෙන්ම පොදුවේ සමාජයටම, ක්‍රියාවෙන් ප්‍රදර්ශනය කළ යුතුය. එමගින් වර්තමානයේ එවැනි ආයතනවල විශ්වවිද්‍යාල ශිෂ්‍යයන් පිළිබඳ පවත්නා අවාසිදායක හැඟීම් දුරු කරලිය හැකි වනු ඇත.

ඔබ දැන් ජීවත් වන්නේ තාක්ෂණික වශයෙන් ශීඝ්‍රයෙන් ඉදිරියට යමින් සිටින සමාජයකය. ඔබ මෙතෙක් ඇතැම් විෂය පිළිබඳව ලබාගෙන ඇති දැනුම යල් පැනගිය දැනුමක් බවට වේගයෙන් පත් වෙමින් ඇත. එබැවින් ඔබ වහ වහා නව දැනුම සොයා යා යුතුය. එමගින් ඔබේ දැනුමේ කාලීන බව හා වැදගත් බව හිමි කර ගැනීමට ප්‍රයත්න දැරිය යුතුය. දැනට භාවිත වන නිරන්තර වෘත්තීය ශක්‍යතා වර්ධනය' (CPD) , (Contnuin Professional Development) වැනි නව යෙදුම් සහ 'ජීවිත කාලය පුරා අධ්‍යාපනය' (Life - long Education) වැනි ඒවා අප හමුවේ ඇති නවතම සංකල්ප වෙයි.

අතිශය තරඟකාරී ලෝකයක, සාර්ථකත්වය ළඟා කර ගත හැකි තවත් ක්‍රමයක් නම් බහුවිධ කුසලතා අත්පත් කර ගැනීමයි. එලෙස බහුවිධ කුසලතා සහිත වීම වෘත්තිකයකුගේ තත්ත්වය තහවුරු කරලයි. අප දන්නා පරිදි එවැනි බොහෝදෙනා නිදසුන් ලෙස ගතහොත් ඉංජිනේරු වෘත්තිකයන්, ගණකාධිකරණය, කළමනාකරණය වැනි බහුවිධ දැනුම හා කුසලතා හිමිකර ගැනීම මගින් සිය වෘත්තියෙහි වැඩි සාර්ථකත්වයක් අත්විඳීමින් සිටිනු දැකගත හැකිය. උපාධිධාරීන් සුදුසු පරිදි පශ්චාද් උපාධි අධ්‍යයන සඳහා යොමු වීම මඟින් ද මෙබඳු අතිරේක කුසලතා හා උසස් වීම් ලබා ගනිමින් සාර්ථක වෘත්තීය ජීවිතවලට එළඹීම සිදු විය හැකිය.

අතීතයේ දිනවල මෙරට උපාධිධාරීන්ට පශ්චාද් උපාධි ලබා ගැනීම සඳහා එංගලන්තය, ඇමෙරිකාව වැනි විදේශීය රටවලට යාම අත්‍යවශ්‍ය වී තිබිණ. මෙරට විශ්වවිද්‍යාලවල පශ්චාද් උපාධි අධ්‍යයන කටයුතු කරන ලද්දේ සීමිත වශයෙනි. එවැනි පාඨමාලා පැවැත්වීම සඳහා විශ්වවිද්‍යාලවලට, එහි ආචාර්ය මණ්ඩලවලට කිසිදු අමතර ප්‍රතිපාදන ලැබීමක් සිදු නොවීය.

කල් පසු වන විට තත්ත්වය වෙනස් වන්නට විය. පශ්චාද් උපාධි අධ්‍යයන හා අදාළ පාඨමාලා පැවැත්වීම වඩාත් ප්‍රචලිත වූ අතර ඒ සඳහා මුදල් ප්‍රතිපාදන ද සැපයිණ. මෙහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් ඇතැම් විශ්වවිද්‍යාලවල පශ්චාද් උපාධි පීඨ ආරම්භ වීම, විශ්වවිද්‍යාලවල පශ්චාද් උපාධි අධ්‍යයන පාඨමාලා ප්‍රචලිත වීම හා ජනප්‍රිය වීම පිළිබඳ සාක්ෂි ලෙස දැක්විය හැකිය. අද අපට දක්නට ලැබෙන පරිදි විශ්වවිද්‍යාල ශිෂ්‍යයන්ගෙන් සියයට දහයේ සිට සියයට තිහ දක්වා සංඛ්‍යාවක් පශ්චාද් උපාධි අධ්‍යයන හා පර්යේෂණවල නියැලී සිටිති. මෙය සැබවින්ම අප රටේ සංවර්ධනයට උපකාරී වන තත්ත්වයකි. මෙරට වාණිජ්‍යය හා ආර්ථිකය, දියුණු රටවල් හා යම් තරමකට හෝ සමගාමීව පවත්වා ගැනීමට මෙම පශ්චාද් උපාධි පර්යේෂණ ද බොහෝ දුරට හේතුවනු ඇත.

අද දින ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලයේ බාහිර ශිෂ්‍යයන්ට උපාධි පිරිනැමෙන මෙම උපාධි ප්‍රදානෝත්සවයේ දේශනය පවත්වමින් මෙම අවස්ථාවට සහභාගි වීමට ලැබීම ගැන මම ඉමහත් සතුටට පත්වෙමි. එසේම විශ්වවිද්‍යාල මගින් පැවැත්වෙන බාහිර උපාධි පාඨමාලා පිළිබඳව ද විශේෂයෙන් යමක් මෙහිදී සඳහන් නොකළහොත් එය අඩුවක් යයි සිතමි.

බාහිර උපාධි පාඨමාලා පැවැත්වීම, ඇතැම් විශ්වවිද්‍යාලවලට පොදු වූවකි. විදේශීය විශ්වවිද්‍යාල ගැන සලකන විට, ලන්ඩන් විශ්වවිද්‍යාලය මගින් දශක ගණනක් පුරාම බාහිර උපාධි පාඨමාලා පවත්වා ගෙන යනු ලැබීය. අභ්‍යන්තර වශයෙන් දේශනවලට සහභාගි නොවී බොහෝ අය එම බාහිර උපාධි ලබා ගත්හ. මෙම උපාධි පාඨමාලා වැඩි වශයෙන් කලා, සමාජීය විද්‍යා හා කළමනාකරණය වැනි ක්ෂේත්‍රවලට අදාළ විය. ප්‍රායෝගික පුහුණුව, පරීක්ෂණාගාර පුහුණුව හෝ වෛද්‍ය සායන ප්‍රායෝගික පුහුණුව අවශ්‍ය නොවන පාඨමාලා සම්බන්ධයෙන් මෙම බාහිර උපාධි පිරිනැමීම සිදු විය.

ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලය බාහිර උපාධි සඳහා ශිෂ්‍යයන් විශාල සංඛ්‍යාවක් ඇතුළත් කරගනිමින් සිටින බව අපි දනිමු. කෙසේ නමුත් අභ්‍යන්තර ශිෂ්‍යයන්ගේ සමත් වීමේ සංඛ්‍යාව සමග සසඳන විට බාහිර ශිෂ්‍යයන්ගේ සාමර්ථ්‍යයෙහි ප්‍රතිශතය අඩු වීම පුදුමයට කරුණක් නොවන්නේය. මෙයට එක් හේතුවක් ලෙස මා දකින්නේ බාහිර ශිෂ්‍යයන් අතුරෙන් වැඩිදෙනා හෝ කිසියම් සංඛ්‍යාවක් දැනටමත් රැකියාවල නිරතව සිටින බැවින් උපාධි පාඨමාලාව වෙනුවෙන් ඔවුන්ගේ කැප වීම අභ්‍යන්තර ශිෂ්‍යයන්ට වඩා අඩුවීමයි. ඒ සමගම අභ්‍යන්තර ශිෂ්‍යයන්ට මෙන් විශ්වවිද්‍යාලය තුළම දිනපතා දේශනවලට සහභාගී නොවීමෙන්, දැනුම ලබාගැනීමට ඇති අවම පහසුකම් හේතු කොටගෙන ද මෙසේ විය හැකිය. ඇතැම් විට මෙම බාහිර ශිෂ්‍යයන් රැකියාවල නිරත වෙමින්, විවාහකව දරුවන්ගේ හා නිවෙස්වල කටයුතු පිළිබඳ වගකීම් බහුල වීම නිසා ද කාලවේලා මඳ වීමෙන් මෙසේ වනු ඇත.

විශ්වවිද්‍යාල අධ්‍යාපනයේ අවශ්‍යතාව හා ඒ ගැන උනන්දුව අද දිනෙන් දින වැඩිවෙමින් පවති. ඒ අනුව, බාහිර උපාධි පාඨමාලා පැවැත්වීම මඟින් ශිෂ්‍යයන්ට මහඟු මෙහෙවරක් ඉටු කිරීමට විශ්වවිද්‍යාලවලට අවකාශ ඇත. බොහෝ විට අප රටේ තරුණ පෙළට විශ්වවිද්‍යාල ප්‍රවේශය අහිමි වන්නේ හුදෙක් ඔවුන්ගේ දැනුම හෝ කැප වීම මඳ වීම නිසාම නොවේ. විශ්වවිද්‍යාලවලට බඳවා-ගනු ලබන ශිෂ්‍ය සංඛ්‍යාවේ සීමිත බව මීට එක් හේතුවකි. බාහිර උපාධි පාඨමාලා සාර්ථක ලෙස පවත්වාගෙන යාමටත් ශිෂ්‍යයන් වැඩි සංඛ්‍යාවකට එයින් සාර්ථක ප්‍රතිඵල ලබා ගැනීමටත් වඩාත් සුදුසු වන පරිදි බාහිර උපාධි පාඨමාලා හා ඒවා පැවැත්වෙන ක්‍රමය ද කලින් කලට සංශෝධනය විය යුතුය.

මා සිතන පරිදි එම තත්ත්වය ඉහළ නංවාලීමට උපකාරී විය හැකි එක් ක්‍රමයක් නම් බාහිර ශිෂ්‍යයන් සඳහා ද සීමිත ප්‍රමාණයක හෝ විශ්වවිද්‍යාලය තුළ ඉගෙනීමක් ලැබිය හැකි පරිදි දේශනමාලා කිහිපයක් හෝ සංවිධානය කිරීමට පියවර ගැනීමයි. එමගින් කිසියම් අධ්‍යයන සහායක් ඔවුන්ට ලබා දිය හැකි ක්‍රමයක් ඇතොත් එය ඉතා අගනේය. මෙය ඉටු කරගත හැකි එක් මාර්ගයක් නම් පිළිගත් සුදුසු ආයතනයක් හෝ ආයතන විෂය අන්තර්ගත සම්පාදනය කරන්නන් Academic Content Prociders ලෙස ලියාපදිංචි කොට, විශ්වවිද්‍යාලය විසින් එම ආයතන මඟින් ශිෂ්‍යයන්ට විෂය අන්තර්ගත (Academic Content) ලබා දීමට පහසුකම් සලස්වනු ලැබීමයි. මෙවැන්නක් සඳහා සාධාරණ මුදලක් අය කිරීමෙන් මෙය ක්‍රියාත්මක කිරීම පහසු වනු ඇත. එබඳු විෂය අන්තර්ගත සම්පාදනය කරන ආයතන අදාළ ශිෂ්‍යයන් ලියාපදිංචි කරගනිමින් එම කාර්යය ඉටු කිරීමට යොමු විය හැකිය. මෙවැනි ක්‍රමයක් මගින් බාහිර උපාධි ප්‍රදානය කිරීමේ ක්‍රමයක් උපාධි ලබන්නන්ගේ සංඛ්‍යාව මෙන්ම ඔවුන් ලබන දැනුමෙහි ගුණාත්මක භාවයත් වර්ධනය කර ගැනීමට ද හැකිවනු ඇත.

මෙම වැඩ පිළිවෙළ පෙර නොවූ විරූ නව ක්‍රමයක් නොවේ. පසුගිය කාලය තුළදී මෙන්ම වර්තමානයේ දී ද ලන්ඩන් විශ්වවිද්‍යාලය මගින් මෙවැනි ක්‍රමයක් ක්‍රියාත්මක වන අතර දැනට මොරටුව විශ්වවිද්‍යාලය මීට සමාන ක්‍රමයක් අනුගමනය කරමින් තොරතුරු තාක්ෂණය පිළිබඳ බාහිර උපාධි පිළිබඳ වැඩසටහනක් ක්‍රියාත්මක කරමින් සිටී.

මේ සඳහා යොදා ගතහැකි තවත් ක්‍රමයක් නම්, බාහිර උපාධි පාඨමාලාවලට අදාළ දේශන, අභ්‍යාස පන්ති ආදියට අවශ්‍ය වන විෂය අන්තර්ගතයන් අන්තර්ජාලයට එක්කොට ලියාපදිංචි වී සිටින ශිෂ්‍යයන්ට හඳුනා ගැනීමේ සලකුණක් (password) ලබා දී ඔවුන්ට ඒවා අධ්‍යයනය කිරීමට ඉඩ සැලැස්වීමයි. විශ්වවිද්‍යාල අධ්‍යාපනය පිළිබඳව ශිෂ්‍යයන්ගේ උද්යෝගය දැඩි වෙමින් පවතින වර්තමානයේ එම සමාජ අවශ්‍යතාව සපුරාලීමට නව ක්‍රමවිද්‍යාවන් සොයා ගත යුතුය. විශ්වවිද්‍යාල

පද්ධතියත්, පෞද්ගලික අංශයත්, අධ්‍යයන විෂය අන්තර්ගත සපයන්නන්, මෙන්ම තොරතුරු තාක්ෂණය ද යන මේ සියල්ල එක්තැන් කොට, කවර හේතුවක් නිසා හෝ විශ්වවිද්‍යාලවලට ප්‍රවේශ වීමට නොහැකිව සිටින ශිෂ්‍යයන් අතිබහුතරයක ඉගෙනීමේ අවශ්‍යතා සපුරාලීමට පියවර ගත යුතුය.

මාගේ දේශනයේ අවසානයට දැන් පිවිස ඇත. අද දින, ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලයෙන් බාහිර උපාධි ලබා ගන්නා ශිෂ්‍යයන් වෙනුවෙන් පැවැත්වෙන මෙම උපාධි ප්‍රදානෝත්සවයේදී මෙවැනි අදහස් කිහිපයක් ඔබ ඉදිරියේ ප්‍රකාශ කිරීමට අවස්ථාව උදාවීම සතුටට කරුණකි. අද වන විට ඔබ සියලුදෙනා දැඩි උත්සාහයකින් අධ්‍යයන කටයුතුවල නිරත වී මෙම උපාධි ලබා ගත්තා සේම ඉදිරියටත් පශ්චාද් උපාධි අධ්‍යයන හා පර්යේෂණ සඳහා උද්යෝගයක් ඇතිකර ගන්නා මෙන් ඉල්ලා සිටිමි. එමගින් තවදුරටත් දැනුම හා කුසලතා වර්ධනය කරගැනීමෙන් ඔබේ අනාගත ජීවිතය වඩාත් සාර්ථක කර ගැනීමට ඔබට හැකි වනු ඇත.

මෑතකදී මා හට ඕස්ට්‍රේලියාවේ ප්‍රකට විශ්වවිද්‍යාලයක් වන මොනෑෂ් විශ්වවිද්‍යාලයේ ආදර්ශ පාඨයක් දැකගන්නට අවස්ථාව උදා විය. 'ANCORA INPARO' එනම්,''අපි තවමත් ඉගෙන ගනිමින් සිටිමු'' යන්නයි. අධ්‍යාපනය යනු ඔබ අප හැමදෙනා ජීවිත කාලය පුරාම ලබන්නා වූත්, ලබන්නට කැමති වන්නා වූත් දෙයකි. පොතපතේ දැනුම ලබා ගැනීමට අමතරව, ඔබේ කුසලතා දියුණු කර ගැනීමට නිරන්තරයෙන් දරන ප්‍රයත්නය ඔබේ අභිවෘද්ධියට නිසැකයෙන්ම හේතු වනු ඇත. එමගින් ඔබට වඩාත් සාර්ථක ලෙස රටේ ආර්ථිකයට හා සංවර්ධනයට දායක විය හැකිවනු ඇත.

මෙම දේශනය පැවැත්වීමට මට අවස්ථාව ලබා දීම වෙනුවෙන් උපකුලපතිතුමාටත් පාලක මණ්ඩලයට හා සනාතන සභාවටත් ස්තුතිවන්ත වෙමි. අද දින මෙහිදී උපාධි ලැබූ ඔබ සියලුදෙනාම ප්‍රීති ප්‍රමෝදයෙන් මෙන්ම ඉමහත් උද්යෝගයකින් ද දීප්තිමත් අනාගතයක් ප්‍රාර්ථනා කරමින් ද පසුවන බව අපි දනිමු. ඔබ සියලුදෙනාගේම එම සිහින සැබෑ කර ගනිමින් ප්‍රීතිමත් නව වසරකට පා තබමින් වාසනාවන්ත අනාගතයක් උදා කරගැනීමට හැකි වේවායි මම ප්‍රාර්ථනා කරමි.

<u>2010.01.22</u>